

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 czerwca 2017r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwot:

I 566 378,10zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych tytułem należnego powódce wynagrodzenia za sprzedawane pozwanej pobiałkę oraz szkliwo;

II 2 551,02zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem należności przewidzianej w art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych za okres od dnia wytoczenia powództwa (pozew k. 3 – 7, 62).

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 listopada 2017r. pełnomocnik pozwanej powołując się wady, jakimi dotknięty miał być sprzedawany pozwanej towar, a które uzasadniać miały złożenie przez pozwaną oświadczenia o obniżeniu ceny, jak również z uwagi na szkodę, jaką powódka wyrządzić miała pozwanej dostarczając jej wadliwy towar, wniósł o oddalenie powództwa w całości (odpowieź na pozew k. 70 – 78).

Sąd ustalił, co następuje:

W ramach nawiązanej pomiędzy stronami współpracy powódka sprzedawała pozwanej surowce do produkcji kafelków w postaci szkliwa i pobiałki. W dniu 30 listopada 2016r. pozwana zgłosiła powódce reklamację na pobiałkę kupioną od niej w dniach 9 września oraz 18 listopada 2016r., w uzasadnieniu zaś wskazała, iż niska jakość sprzedanego jej surowca spowodowała obniżenie jakości produkowanych z niej płytek (reklamacja k. 83, zeznania świadków I. D. k. 156 – odwrót, K. A. k. 157). Pismem z dnia 7 grudnia 2016r. powódka odmówiła uwzględnienia powyższej reklamacji, w odpowiedzi na co pozwana kolejnym pismem z dnia 8 grudnia 2016r. odpowiedziała, iż wbrew stanowisku powódki obniżenie jakości produkowanego przez pozwaną towaru nie jest spowodowane nieprawidłowościami w procesie produkcji (pismo k. 81 – 82). W ocenie powódki zgłaszane przez pozwaną problemy z jakością produkcji spowodowane były nieprawidłowym ustawieniem parametrów linii produkcyjnej spowodowanych wymianą dotychczasowego wyposażenia zakładu pozwanej na nowe. Było to o tyle istotne, iż zmiana któregośkolwiek z elementów wyposażenia pociągać mogła za sobą konieczność ponownego ustawienia parametrów pozostałych służących produkcji urządzeń (zeznania świadków K. A. k. 157 – odwrót, P. L. k. 158, A. W. k. 163 – odwrót, M. F. k. 164).

Pomimo nieosiągnięcia porozumienia co do zasadności zgłoszonej reklamacji współpraca stron, w ramach której pozwana w dalszym ciągu nabywała od pozwanej dostarczane przez nią surowce, była w dalszym ciągu kontynuowana. W jej ramach pozwana składała kolejne zamówienia. Realizując je powódka wydawała pozwanej kolejne partie towaru w dniach:

I 10 stycznia 2017r. (wydanie z magazynu k. 18). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 48 484,60zł. z terminem płatności na dzień 11 marca 2017r. (faktura k. 33);

II 13 stycznia 2017r. (wydanie z magazynu k. 19). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 68 129,70zł. z terminem płatności na dzień 14 marca 2017r. (faktura k. 34);

III 16 stycznia 2017r. (wydanie z magazynu k. 20). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 20 842,35zł. z terminem płatności na dzień 17 marca 2017r. (faktura k. 35);

IV 20 stycznia 2017r. (wydanie z magazynu k. 21). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 26 125,20zł. z terminem płatności na dzień 21 marca 2017r. (faktura k. 36);

V 27 stycznia 2017r. (wydanie z magazynu k. 22). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 19 649,25zł. z terminem płatności na dzień 28 marca 2017r. (faktura k. 37);

VI 3 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 23). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 46 272,60zł. z terminem płatności na dzień 4 kwietnia 2017r. (faktura k. 38);

VII 10 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 24). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 65 682zł. z terminem płatności na dzień 11 kwietnia 2017r. (faktura k. 39);

VIII 14 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 25). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 74 550,30zł. z terminem płatności na dzień 15 kwietnia 2017r. (faktura k. 40);

IX 15 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 26). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 11 808zł. z terminem płatności na dzień 16 kwietnia 2017r. (faktura k. 41);

X 20 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 27). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 71 733,60zł. z terminem płatności na dzień 21 kwietnia 2017r. (faktura k. 42);

XI 21 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 28). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 17 712zł. z terminem płatności na dzień 22 kwietnia 2017r. (faktura k. 43);

XII 27 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 29). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 22 693,50zł. z terminem płatności na dzień 28 kwietnia 2017r. (faktura k. 44);

XIII 28 lutego 2017r. (wydanie z magazynu k. 30). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 51 783zł. z terminem płatności na dzień 29 kwietnia 2017r. (faktura k. 45);

XIV 6 marca 2017r. (wydanie z magazynu k. 31). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 13 776zł. z terminem płatności na dzień 5 maja 2017r. (faktura k. 46);

XV 10 marca 2017r. (wydanie z magazynu k. 32). W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej fakturę na kwotę 71 134zł. z terminem płatności na dzień 9 maja 2017r. (faktura k. 47);

W związku z nieuregulowaniem powyższych należności powódka w dniach 10, 23 maja oraz 6 czerwca 2017r. kierowała do pozwanej wezwania do zapłaty, które jednak nie przyniosły rezultatu (wezwania wraz z dowodami doręczeń k. 48 – 56).

Pismem z dnia 5 czerwca 2017r. pozwana wezwała powódkę do naprawienia szkody wyrządzonej pogorszeniem jakości produkcji spowodowanym niską jakością dostarczanego przez powódkę surowca wyceniając ją na kwotę 868 316,56zł. (wezwanie k. 99 – 100). Wezwanie powyższe spotkało się z odmową powódki (pismo k. 101).

Zgłaszane przez pozwaną reklamacje dotyczyły wyłącznie dostaw towaru, za który pozwana zapłaciła (zeznania świadka K. A. k. 157).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia przepisu art. 535 kc. obowiązkiem kupującego jest zapłata ceny za odebraną od kupującego rzecz. Obowiązek taki ciąży zatem również na stronie pozwanej z tytułu zawieranych z powódką umów sprzedaży. Wbrew stanowisku pozwanej, obowiązku powyższego w całości ani też w części nie uchyła zawarte w odpowiedzi na pozew oświadczenie o obniżeniu ceny za nabyte od powódki towary, a to z tego względu, iż stosownie do brzmienia przepisu art. 563 kc. warunkiem zachowania przez kupującego uprawnień z ręką jest zawiadomienie sprzedawcy o stwierdzonych wadach dokonane niezwłocznie po ich odkryciu. Prawdą jest, że pozwana zawiadomienie takie skierowała do powódki, jak wynika jednak z poczynionych w sprawie ustaleń, dotyczyło ono partii towaru sprzedanych pozwanej jeszcze w dniu 9 września oraz 18 listopada 2016r., innych zatem aniżeli te, których dotyczą zgłoszone obecnie roszczenia powódki. W ocenie sądu, okoliczności tej przypisać należy istotne znaczenie, jak stanowi bowiem przepis art. 565 kc., jeżeli spośród rzeczy sprzedanych tylko niektóre są wadliwe i dają się odłączyć od rzeczy

wolnych od wad, bez szkody dla stron obu, uprawnienie kupującego do odstąpienia od umowy ogranicza się do rzeczy wadliwych. Tym samym też, także w niniejszym postępowaniu pozwana nie może bronić się przed żądaniem zapłaty ceny za nabyte przez siebie towary zarzutem wadliwości towarów dostarczonych jej w okresie wcześniejszym. Jako pozbawioną znaczenia ocenić należało podnoszoną przez świadków strony pozwanej okoliczność, wedle której wadami dotknięte miały być również surowce dostarczane pozwanej przez powódkę w okresie późniejszym, to jest jeszcze w pierwszych miesiącach roku 2017r., a to z tego względu, iż – jak wynika z zeznań powyższych świadków, problemy z jakością produkcji spowodowane wadliwością dostarczanego przez powódkę surowca ujawniać miały się w styczniu 2017r., pozwana zaś wbrew ciężącemu na niej w tym zakresie ciężarowi dowodowemu nie wykazała, aby powiadomienie o ewentualnych wadach towaru dostarczanego w roku 2017r., tego zatem, którego dotyczą stanowiące podstawę żądania pozwu faktury, skierowane zostało przed złożeniem odpowiedzi na pozew (zeznania świadków M. T. k. 165, M. F. k. 164 - odwrót). Skoro zatem – pierwsze powiadomienie o wadach spornych partii towaru ujawnionych jeszcze na początku roku 2017r. dokonane zostało dopiero w złożonej w dniu 30 listopada 2017r. odpowiedzi na pozew, a zatem po przeszło dziesięciu miesiącach od rzekomego ujawnienia się powyższych wad, to powiadomienia takiego nie sposób ocenić jako niezwłocznego w rozumieniu przepisu art. 563 kc. O wcześniejszym, aniżeli data odpowiedzi na pozew, zgłoszeniu wad towaru sprzedawanego w roku 2017r. nie świadczy fakt udzielania przez powódkę wsparcia pozwanej poprzez świadczenie doradztwa technicznego. Należy bowiem zwrócić uwagę na to, iż również kolejny po powódcie dostawca surowców dla pozwanej świadczył jej analogiczną pomoc, co jednak samo w sobie nie świadczy o wadliwości pochodzącego od niego towaru, a w każdym razie pozwana w tym akurat przypadku z faktu korzystania przez nią z pomocy tego akurat podmiotu tak daleko idących wniosków, jak czyni to w przypadku powódki, nie wyciąga. Tym samym też uznać należało, że pozwana – z uwagi na niezachowanie terminów reklamacyjnych – nie może obecnie skutecznie uchylić się od obowiązku zapłaty ceny w jakiegokolwiek jej części z powołaniem się na żądanie jej obniżenia (zeznania świadka A. W. k. 164 - odwrót). Mając powyższe na względzie, żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w całości, oddalając jednocześnie pozostałe zgłoszone przez pozwaną wnioski dowodowe na okoliczność wadliwości sprzedanego jej towaru, jako pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu (postanowienie k. 309).

Co się tyczy zgłoszonego w pozwie żądania obciążenia pozwanej należnością przewidzianą w powołanym w uzasadnieniu żądania pozwu przepisie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, to stwierdzić należy, iż zgodnie z powyższą regulacją, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności (pozew k. 6). Wspomniana ustawa w art. 2 ust. 1 wprost przewidująca objęcie zawartą w niej regulacją transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.²⁾), a zatem podmioty wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r., do której odsyła z kolei powołany jako podstawa żądania pozwu art. 10 ust. 1 powyższej ustawy wierzycielowi przysługują przewidziane w ustawie odsetki, jeżeli:

I wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

II wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo w doręczonej dłużnikowi fakturze potwierdzającej wykonanie usługi, w związku z którą faktura została wystawiona;

III termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury potwierdzającej wykonanie takiej usługi.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała wystąpienia którejkolwiek ze wskazanych wyżej przesłanek warunkujących powstanie po stronie powódki roszczenia o zapłatę odsetek przewidzianych ustawą z dnia 8 marca 2013r., nie negowała w szczególności tego, iż wierzyciel za każdym razem spełniał świadczenia, w zamian za które nie otrzymał zapłaty mimo upływu terminów do zapłaty każdej z załączonych do pozwu faktur. Zaistnienie powyższych okoliczności przesądza tym samym o powstaniu po stronie wierzyciela prawa do naliczania przewidzianej w art. 10

ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. rekompensaty za koszty odzyskiwania należności odpowiadającej kwocie 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Jak wskazuje się w literaturze prawniczej, niespełnienie przez dłużnika świadczenia w terminie, skutkujące nabyciem uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r., stanowi jedyną przesłankę powstania roszczenia o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności. Powstanie roszczenia o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności w żaden sposób nie jest przy tym uwarunkowane powstaniem jakiegokolwiek uszczerbku po stronie wierzyciela w związku z niewykonaniem zobowiązania w terminie. Wynika to z założenia, że art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. kreuje ryczałtową postać rekompensaty kosztów odzyskania należności. Także w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015r. w sprawie III CZP 94/15, wprost wskazano, iż:

„Przewidziane w art. 10 TransHandlZapU uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany z spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. O tym, że powstanie tego uprawnienia nie jest związane ze szkodą świadczą przynajmniej dwie okoliczności. Ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi on ponieść w związku z odzyskiwaniem należności. Ponadto w art. 10 ust. 2 TransHandlZapU przewiduje się, że jeżeli wierzyciel poniesie wyższe koszty odzyskiwania należności, przysługuje mu w uzasadnionej wysokości, zwrot tej nadwyżki. Chociaż ustawa tego wprost nie przesądza, to przez uzasadnioną wysokość należy rozumieć różnicę pomiędzy całkowitym kosztem jaki wierzyciel poniósł w związku z odzyskiwaniem należności, a kwotą stanowiącą równowartość 40 euro. Do obliczania tej kwoty oraz przesłanek od jakich zależy jej przyznanie stosować można tylko przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się do naprawienia szkody spowodowanej nienależytym wykonaniem zobowiązania.”

Możliwość wyłączenia lub ograniczenia uprawnienia wierzyciela do uzyskania równowartości 40 euro przewidzianego w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. nie sposób doszukiwać się także w celu dla którego zostało ono ustanowione. Celem tym nie jest rekompensata wierzycielowi kosztów jakie poniósł on w związku z dochodzeniem należności odnoszących się do konkretnej transakcji, lecz skłonienie dłużnika do zapłaty w terminach określonych w ustawie oraz stanowiącej podstawę jej wprowadzenia do prawa polskiego, Dyrektywie 2011/7/UE. Skoro zaś celem tej Dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to uprawnienie do żądania od dłużnika zryczałtowanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności, należy postrzegać jako jeden ze środków służących realizacji tego celu. Podobnie jak obowiązek zapłaty odsetek nie jest związany z koniecznością wykazywania, że wierzyciel poniósł szkodę i że niewykonanie świadczenia w terminie było spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosił odpowiedzialność, także obowiązek zapłaty równowartości 40 euro nie jest zależny od tych okoliczności. Celem jego wprowadzenia, podobnie jak celem ustalenia względnie krótkich terminów zapłaty, na co strony w umowach mają tylko ograniczony wpływ, było zwiększenie dolegliwości wobec dłużnika, który nie spełnia świadczenia w terminie. Prawodawca unijny uznał bowiem, że należy wprowadzić dodatkowe środki, które zapobiegać mają negatywnemu wpływowi jaki opóźnienia w płatnościach powodują dla płynności finansowej, a co za tym idzie finansów przedsiębiorstw. Wśród tych środków, które mają doprowadzić do zapewnienia naliczania odsetek za przekroczenie wprowadzonych dyrektywą względnie krótkich terminów zapłaty oraz przyspieszyć procedury ściągania należności, jest także zryczałtowana kwota zwrotu kosztów związanych z dochodzeniem należności (pkt 2, 3 i 12 Preambuły Dyrektywy 2011/7/UE.) Przyznanie wierzycielowi prawa do jej żądania nie ma na celu pokrycia środków jakie poniósł on w związku z dochodzeniem należności w konkretnej transakcji, ale jest to kwota zryczałtowanych wydatków jakie wierzyciel zazwyczaj ponosi w związku z dochodzeniem takich należności. Podobnie jak konieczność zapłacenia odsetek za sam fakt opóźnienia, bez wykazywania szkody i bez wzywania dłużnika, obowiązek zapłaty takiej zryczałtowanej kwoty, ma skłonić dłużnika do regulowania jego należności w terminie.”

W literaturze prawniczej podnosi się nadto, iż roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności przysługuje wierzycielowi od każdej dokonywanej transakcji handlowej. W przypadku umów ramowych przez transakcję handlową należy roznieć każdą transakcję wykonawczą. Uzasadnienia dla powyższej wykładni dostarcza brzmienie przepisu art. 11 pkt 2 powołanej ustawy, wedle którego jeżeli strony transakcji handlowej zastrzegły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie następować częściami, uprawnienie do kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r., - przysługuje odrębnie do niezapłaconej części.

Mając na uwadze powyższe, jak i fakt, iż strona powodowa załączonymi do pozwu tabelami kursów średnich euro ogłoszonych przez NBP ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne wierzyciela stało się wymagalne, wykazała, ile każdorazowo wynosiła równowartość przeliczonej na złote kwoty 40 euro, żądaniu pozwu we wskazanej części również należało udzielić ochrony (tabele kursów średnich – archiwum k. 57 - 59).

Mając na uwadze, iż roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności ma charakter materialno prawny, dlatego też skutki opóźnienia w jego zapłacie podlegają ocenie należy wedle przepisów kc., a zatem również wedle art. 455 kc., stanowiącego, iż ilekroć termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W niniejszej sprawie opóźnienia po stronie pozwanej w zapłacie spornej należności dopatrywać należy się zatem dopiero po doręczeniu wezwania do jej zapłaty. Konsekwencją powyższego zapatrywanie było zasądzenie należnych w oparciu o przepis art. 481 par. 1 kc. odsetek ustawowych za opóźnienie za okres czasu od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu, to jest od dnia 15 listopada 2017r. i jednocześnie oddalenie tegoż żądania za okres wcześniejszy (dowód doręczenia k. 69).

Rozstrzygnięcie o należnych powodce kosztach postępowania w postaci poniesionych w sprawie opłat od pozwu w wysokości 28 447zł. oraz od wniosku i zabezpieczenie w wysokości 100zł. jak również ustalonych na podstawie par. 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynność adwokackie kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 10 817zł. zapadło zgodnie z wyrażoną przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.